

mus kohlumisse ja werisemisse wäart
ahhastusse tund tulnud. Paks suits
tousis selle aukust üles, ja ühe hobi-
ga kuuldi ka nende suurte tükkide mür-
ristamist, ja nähti nago ühte puhko wal-
golõmist, ja muud ei olnud kuulda eg-
ga nähha kui nende tükkide tullofest ja
mürristamist ja sõddiatte küssendamiste
healed. Sest surest Ma werisemisest
mis püssi rohho läbbi tähti, mis Ma au-
kude sees olli põllema läinud, olli ühes
kohhas se Kraam, mis kuus sülda lai ja
pool kolmat süggaw olli, mullaga nattu-
le täidetud. Agga ei se woinud paljo ai-
data. Ommeti piddi nüüd iggamees tõ-
le hakkama ja omma õnne katsma. Kol-
mest otsast hakkati lüna noudma. Mon-
ned kandsid sured pitkat reddelid ja pan-
nid neid müri nale et nemmad wõiksid
nende peäl üles minna, teised pistid om-
mad Pajonettid walli sisse ja püüdsid
nenda

nenda üles sada, iggamees katsus omma
noud möda.

Monned wahwad peäliskud kandsid eel
ja teised takka järrel. Mitto ja mitto kuf-
kusid kui ülle kaela ülle pea mahha, agga
mis kukkus, se kukkus, mis jai se jai,
monned piddid ommeti üles sama. Kül-
lab se olleks ka pea üles ronitud olnud,
agga wüs ja mõsk piddi ka peus ollema,
ja üllewel wallide peäl ellid. Turkid püssi
ja mõgadega neid wastowõtmas. Sen-
n es kui need si n ülesronniskid aitasid tei-
sed alt jälle hästi tükkide ja püssi lastmis-
sega ja wiiskasid ni paljo tuld ja tulle lõsid
lõhna peäle et pimme õ paistis kui päaw.
Kui siis io üks hea hulk olli walli peäle sa-
nud, hakkas se sõddiminne üllewel. Tur-
kid pannid wägga tuggerwaste wasto ja
meie rahwas sõddis ello polest ja ei läinud
sambo Maad taggasi, waid ifka eddasi,
funni